

Az Úr Lelke Üzen

A KEREKEGYHÁZI SZENT ISTVÁN EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA
2021 XXIII. évfolyam 2. szám

Pünkösd

**„Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat.
Én pedig kérni fogom az Atyát, és más Vigasztalót ad nektek, hogy
veletek legyen mindörökké,, (Jn 14,15-16)**

2001-ben az első családcsoport megalakulásának 20. évfordulóján mondott szentmisén Kovács József, Láng András, Finta Lajos és Hajagos Gyula (ez alatt a 20 év alatt itt szolgáló lelkipásztorok közül)

A frissen szenteltek, Csujá Gergely Zoltánt és Farkas Tibort, akik most még visszatértek a papnevelő intézetbe, hamarosan a lelkipásztori gyakorlatban várja Isten népének szolgálata.
Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye, Fotó: Koprivanacz Kristóf

„Áldott szép pünkösdnek gyönyörű ideje“

„Mikor elérkezett Pünkösd napja, mindannyian együtt voltak ugyan azon a helyen. Hirtelen zaj támadt az égből, olyan, mint a heves szél zúgása. Betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd pedig széteszló nyelvek jelentek meg nekik, olyanok, mint a tűz és leereszkedtek mindegyikükre, Ekkor mindnyájan beteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szentlélek megadta nekik, hogy szóljanak.“ (ApCsel 2,1–4). Ez az a „történelmi pillanat”, amikor az idegen népek közé téríteni induló apostolok lépteivel a keresztény vallás világhódító útjára indult. Az Írás értelmében Pünkösd vasárnapját már az ősegyház is a Szentlélek eljövételének emlékezetére ülte meg, de a pünködsdi esemény értelem szerint az egyház születésnapja volt kezdettől fogva.

A pünködsdi csoda ábrázolása ritka, s nem követi pontosan a Szentírásban foglaltakat. A 6–6 apostol karéjában, középen rendszerint ott ül Mária (az Anyaszentegyház képviselője), s míg az apostolok feje felett 12 lángocská lebeg, Mária fölé a Szentlélek terjeszti ki szárnyait galamb képében.

Pünkösd

Piros pünkösd öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsá-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.
Hogy először tünt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdeté a győzedelmes eszmét.
Piros pünkösd, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.
Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!
Piros pünkösd, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,
Szeretetnek sugara, Szentlélek!

Reviczky Gyula

Kedves Testvérek! Pünkösd a Szentléleknek, az Isten Lelke elküldésének Főünnep. Ő a 3. Isteni Személy, aki megújítja a Föld színét – az egész természetet – és az emberek szívét! De Ő sem tör be hivatlanul senkihez. Kérjük az Atyaistent és a mi Urunkat, Jézus Krisztust, küldjék el nekünk is az Igazságot, a Szeretetet és a megújulást Lelkét – Ámen!

Feri atya

Húsvét 3. Vasárnapja

(A Kossuth- és a Katolikus Rádió élő adásban közvetített szentmiséjének homíliája.
ApCsel 3,13-15.17-19; 1Jn 2,1-5a; Lk 24,35-48) Kerekegyháza, 2021. ápr. 18.

Testvérek! Nagyon érdekes és tanulságos, amit itt hallottunk! Nézzük, elemezzük most sorjában a lukácsi evangélium-részletet! Az Emmausból még aznap este visszatérő tanítványok találkoznak az apostolokkal s a többi tanítvánnyal, és tanúskodnak Jézusról, a Vele való találkozásukról. Amint Róla beszélgetnek, egyszer csak Jézus áll közöttük és köszönti őket: „Békesség nektek!” Felmerül a kérdés: hogyan tud valaki – történetesen az Úr Jézus – a mennyei világból, az Isten világából visszajönni – azaz megjelenni övéinek – és kommunikálni velük, hírt adni Magáról? Akit láttak, hogy meghalt a kereszten, levették a testét és eltemették...?

Úgy, hogy Jézus feltámadt – amint megmondta – valóban feltámadt! Alleluja! Az 1. Péter levél írja: „Krisztus meghalt egyszer a bűnökért, az igaz a bűnösökért, hogy az Istenhez vezessen minket. A test szerint ugyan megölték, de a Lélek szerint életre kelt. Legyőzte a halált, hogy az örök élet örökösei legyünk. Azután hogy az angyalok, hatalmasságok és erősségek az Ő uralma alá kerültek, fölment a Mennybe, és az Isten jobbján foglal helyet.” [1Pt 3,18.22]

Jézus egy helyen arra utal: „Az Isten Lélek!” – Aki ugyanakkor Teremtő, Aki a Láthatatlanból hívja elő a láthatókat, tehát az Ő világából – mivel Istennél semmi sem lehetetlen – bármikor hírt tud adni övéinek! Történetesen Jézus, mint 2. Isteni Személy, meg is tud jelenni előttük: isteni erejéből, a Lélek által materializálni tudja e földi világba, e földi körülmények közé is testét, amelyet az apostolok – Jézus földi életében – ismertek: és a sebekkel együtt, amelyek mintegy ismertetőjegyei feltámadott testének is! Ő – a feltámadt Úr Jézus Krisztus – testével bármikor át tudja lépni a teret és az időt!

Isten: irgalmas! Alkalmazkodik az apostolok felfogóképességéhez, és felfogóképességük megnyílása mértékében vezeti őket; akik először – hát – megijedtek és félték, sőt kétely támadt szívükben: vajon nem szellemet látnak-e? De az Irgalmas Jézus kétségük eloszlatására megmutatja nekik a kezét és a lábát – nyilván a sebhelyekkel –, sőt, mivel örültek, de örömben még mindig nem hittek és csak csodálkoztak, még egy darab sült halat is eszik annak bizonyítására, hogy Ő nem testnélküli szellem – amit a démonokról állítottak –, hanem valóságos anyagi testtel is rendelkezik, mert testileg is megdicsőítette Őt az Atyaisten! Az apostolok ti. Jézus megjelenése láttán – Tamás apostolhoz hasonlóan – kételkedtek; de emlékezzünk Jézus vízen-járására is, amikor szintén kételkedtek, és nagyon megijedtek, hogy szellemet láttak – maga Péter kéri Jézust, hogy: „Uram, ha Te vagy Az, parancsold, hogy Hozzád menjek a vízen!” Az apostolok nem egy „könnyű, felszínes, hiszékeny” emberek voltak, hanem – igenis – meg akarták tapasztalni, hogy valóban Ő – Jézus-e – akit látnak...!

Az Irgalmas Jézus a sült hal elfogyasztásával meggyőzi őket, hogy valóban nem szellemet látnak, mert hát – ugye – a szellemnek nincs húsa és csontja, Neki azonban van; habár, az Ő megdicsőült teste nincs lekötve az anyagi világhoz – tehát földi eledelre sincs egyáltalán szüksége. Azért is hangsúlyozódik a „testi szint” ebben a jelenetben, hogy igazolja, hogy Jézus megdicsőült teste: feltámadott test, újjáteremtett test, amelynek a halál után is van funkciója! Nem testetlen szellem (vagy más testbe majd „átmenő szellem”), amik bizonyos hellenista-, ill. gnosztikus eretnek tévtanokban megjelentek, akik szerint a test: „rossz”. Nem, nem – Testvéreim! Jézus feltámadásával egyszer s mindenkorra lerombolja ezeket a régi-, hamis misztériumvallásokkal kapcsolatos képzelgéseket. Az egész személy – tehát a test is a lélekkel, a lélek a testtel – az üdvösség várományosa! Ahogy Jézus feltámadt, és feltámadott testben meg is tudott jelenni, mi is feltámadunk és megjelenünk Ítéletre az Ő 2. Eljövetelekor!

Majd Jézus szinte ugyanazokat mondja, mint az emmauszi tanítványoknak: „Be kell teljesednie mindannak, amit [rólam] Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltároknak írtak.” Ezekre hivatkoznak később az apostolok igehirdetéseikben is – akár Péter híres pünkösd beszédében, vagy – ahogy hallottuk, a mai olvasmányban, amit az Apostolok cselekedeteiből hallottunk: amikor a béna koldus meggyógyulása után, Péter apostol a Salamon csarnokban beszédet intéz a körjük sereglett népnek.

És az Irgalmas Jézus megnyitotta értelmüket, hogy megértsék a próféták jövendöléseit és az Írásokat: „Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnap fel kell támadnia a halálból.”

A Jézus Krisztusról való messiási ószövetségi jövendölések beteljesedtek – az apostolok számára most vált nyilvánvalóvá ez, amikor a feltámadott Úrral találkoztak, és az is, hogy az Ószövetség is a húsvéti feltámadás fényében értelmezhető-értelmezendő –, ekkor értették meg igazán a megváltás és üdvösség titkát a szent Isten üdvtervében, az egész üdvtörténeti összefüggésben!

És Isten újszövetségi üdvrendjében tudjuk, hogy Jézus feltámadásával nem fejeződött be az üdvösség műve. Sőt igazából ekkor kezd majd kibontakozni, kiteljesedni térben és időben – ugye a nemzetek felé való misszióval –, hiszen Jézus nem tartja meg magának az üdvözítő szolgálat privilégiumát, elsőbbségét – habár Ő az egyetlen Közvetítő Isten és az emberek között –, részesíti ebben az apostolokat, a tanítványokat, sőt – a hit által – minden Őbenne hívőt! Ezt mondja apostolainak: „Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni Jeruzsálemtől kezdve minden népnek. Ti tanúi vagytok ezeknek. Én meg kiárasztom rátok Atyám ígését.” Ez – az utóbbi ígélet: a Szentlélek Eljövetelét jelenti, amelyet minden igaz hívő megkapott, aki a 30. év Pünkösdjén Jeruzsálemben tartózkodott. S megkapják a mai napig azok, akiket meghív a mi Urunk Istenünk, és akik engedelmeskednek Neki.

Testvérek! A megtérés-bűnbánat-, a hit kegyelmei s a bűnbocsánat: Jézus megváltásának érdeméből fakadnak; ezeket pecsételi meg a nevében való keresztség, amint Péter apostol tanítja pünkösd beszédében, amikor 3 ezren megtértek. És az apostolok elmenvén, hűségesen hirdették az evangéliumot, bűnbocsánatot adtak, kereszteltek, Jézus meghagyása szerint részesítették a hívőket a legszentebb áldozatban, vagyis szentmiseáldozatokat mutatták be, és kiszolgáltatták a szentségeket, és vezették a rájuk-bízottakat egész életükben – vértanúságukig (csak János apostol nem lett vértanú).

Testvérek! Gondolkodjunk el Isten üdvösségtervéről, az Ő választásáról! A mi Urunk Jézus Krisztus maga mellé nem angyalokat, hanem gyarló, földi embereket választott ki munkatársul üdvözítő tevékenységéhez, és a mai napig, sőt a világ végezetéig is hív minket és minden embert munkatársául. Gondoljunk bele Testvéreim, hogy Jézusnak, ha nem osztotta volna ki apostolainak, tanítványainak és minden Benne hívőnek az üdvösség munkálásában a rá eső részt, hány helyre, hány emberhez kellett volna, kellene a jelenben és a jövőben elmennie és megvinnie a jó-hírt – az evangéliumot...? És hány igaz embert kellene nap, mint nap feloldoznia bűneitől, akik a Föld különböző pontjain – éppen a Szentírást olvasván vagy hallván az evangélium élő tanítását – megtérnek és bűnbánatot tartanak...? Hogy Isten üdvössége és ennek munkálása kiteljesedjen, és – ennek eredményeként – majd üdvözljenek az emberek...?

Isten újszövetségi üdvrendjében, amely a világ végezetéig tart, Jézus Krisztus Az, Aki által – a Szentlélek közreműködésével – az Atyaisten összegyűjti és üdvözíti az embereket a Földön – az Egyház közösségében. Jézus ellensége viszont szétszór, a gonosz lélek vagy diabolosz jelentése: szétdobáló. Testvéreim, mi ne üljünk fel a szirénhangoknak, amelyek – sok helyen jelen világunkban – az Úr Jézus- és a 10 parancsolat tanításával homlokegyenest ellenkeznek! Ne segítsünk senkinek a bűnökben: se a hazugságban, se a gyűlölködésben, se a rágalmazásban, se a békétlenségben-zavarkeltésben, se a hazaárulásban, se az irigységben, se a házasságtörésben vagy mindenféle hamis identitás magamutogatásában, se az idegenszívúságban, se a sznobizmusban és más hamisságokban! A Szentlecke arról tanít, hogy az Úr Jézus Az, Aki által Isten nemcsak megbocsátja a régi bűnöket, hanem – megváltása kegyelméből – eltöröl minden keresztség után megbánt és meggyónt bűnt is. Ezért írja – amint hallottuk – az 1. János levél: „ha valaki bűnbe esik, van Szószólónk az Atyánál: Jézus Krisztus, az Igaz. Ő az engesztelő áldozat bűneinkért, nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is”! Testvéreim! Ne hazudjunk semmilyen körülmények között – nincs kis hazugság, ami megengedhető lenne, pláne nagy hazugság; minden bűn a hamissággal kezdődik – a hamis tanúsággal. Hogy testvérem az, aki hazudik? Istent ugyan nem lehet félrevezetni, de szívünket-lelkünket is húzzák lefelé bűneink, amelyek fejünk felett tornyosulnak – és amelyeket látnak az angyalok –; sőt, embertársainknak nagyon rossz példát mutatunk, ha nem Jézus tanítása szerint élünk. De ne felejtjük, még-ha bűnbe is esünk, van Szószólónk az Atyánál, aki elveszi a világ bűneit – a miénket is, ha Jézus iránti szeretetünkben meggyónjuk!

Testvéreim! Próbáljunk ezután, úgy élni, hogy Jézus bármikor eljöhet hozzánk – ahogy megjelent most az apostoloknak. Van egy szokás hívő családokban – úgy emlékszem, pl. Erdélyben –, hogy az asztal köré egy üres széket tesznek az elfoglalt székek közé: az Jézus helye, hogy ha meglátogat bennünket, le tudjuk ültetni. Ha Róla beszélünk: pl. a vasárnapi asztalnál, amikor leülünk és megbeszéljük családtagjainkkal a prédikációt..., vagy egyszerűen a családfő a Szentírásból felolvass, és megvitatjuk a hallottakat – megbeszéljük, hogy mit tenne most Jézus az én helyemben, a te helyedben, a mi helyünkben... Vagy, ha magányosan élünk, rendszeresen elmélkedünk a napi evangéliumon... és ha **Őróla teszünk tanúságot életünkkel, Jézus velünk van léleekben, nem hagy el minket, akik Vele foglalkozunk – Jézus itt van velünk!**

És hűségesen **vezet** minket! Pl. mi itt a kerekegyházi Szent István király templomban a hétköznapi szentmisék előtt 1 órás szentségimádást tartunk, az Úrral beszélünk: az Úr előtt elcsendesedünk, elmélkedünk, imádkozunk. Mindenki előtt nyitva áll az Úrral való találkozás lehetősége.

Testvéreim! Vigyázzunk drága hitünkre, amit kaptunk, tartsuk meg Jézus Urunk tanítását és szeressük egymást! Hittel, szeretettel, nagylelkűen, szívvel-lélekkel, gondossággal, körültekintéssel építsük közösségeinket: családjainkat, egyházközségeinket, munkahelyi-, baráti közösségeinket, településeink – szűk Pátriánk – közösségeit és Nemzetünket! És velünk lesz Isten segítsége, áldása és békessége – Ámen!

Feri atya

A Jó Pásztor vasárnapja tanúságtétel

„Az Úr másodszor is szólt Jónáshoz: »Kelj fel, menj el Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd azt, amit majd mondok neked!« Jónás fölkelt és elment Ninivébe az Úr parancsa szerint.” (Jón 3,1-3a) Kedves testvéreim az Úrban! Nem véletlenül választottam ezt a szentelési jelmondatot, ugyanis nekem is olyan kacskaringós utam volt a papság felé, amilyen Jónásnak is. Én is lázadtam, menekültem sokáig a hivatásom elől, hallani sem akartam róla, és ezért Isten rám is küldött vihart, nagy halat, hogy elnyeljen, próbatételek, kísértések, nehézségek, vagy akár halál közeli élmények formájában. Meg kell, hogy mondjam, hogy kalandos utazás volt, és van egy olyan érzésem, hogy a jövőben sem fogok unatkozni. Sokat tudnék a múlt dolgairól mesélni, sok történetet, élményt, ami a meghívás történetemhez kapcsolódik, de most csak azokra szorítkoznék, amelyek Kerekegyházához köthetőek, és azok közül is csak párat. De még mielőtt elkezdeném, szeretném megköszönni mindenkinek, aki személyesen, vagy online formában részt vett a szentelésemen, és egyúttal szeretnék köszönetet mondani mindazoknak is, akik imáikkal, jó tanácsaikkal, vagy akár anyagilag segítettek ezen az úton, hogy révbe érjek! Örök hála érte, Isten fizesse meg tízezerszer tízezerszeresen, meg még inkább!

Ahogy fentebb említettem, tipikus Jónás próféta voltam, sőt vagyok is, de most már Ninive felé tartok az Úr parancsa szerint. Isten mindig jelezte számomra az akaratát, hol szelídebb hangon, hol harsány kiáltással, és bármennyire is a saját fejem után akartam menni, mindig a „gyere, és kövess engem!” (Mt 10,21) felszólításba ütköztem. Minden bizonnyal mindenkiben felmerül a kérdés, hogy Isten még is hogyan jelezte ezt nekem, honnan tudom, hogy Ő tényleg ezt akarta tőlem? Jogos kérdés. Itt a válasz. Isten - amellet, hogy a lelkemben mindig is éreztem, hogy nagyobb szabadságra, teljes önátadásra hív, amit csak az ért igazán, aki már érzett ilyet – jeleket küldött a számomra, amelyek által egyértelműen jelezte az Ő akaratát. Milyen jeleket? Nos, nem égő csipkebokorra kell gondolni, vagy egy üstökösre, amire rá volt írva, hogy „Gery gyere papnak, de most azonnal!”, hanem leginkább ilyen hétköznapiabb, még is nagy jelentőséggel bíró jelzésekre, amiket az érintet egyértelműen ért, hogyha nyitott szemmel és szívvel jár. Ezekből mesélnék el pár sztorit.

Először is két, a kereki templomhoz kötődő jelet említek. Lassan 5 éve költöztünk ebbe a kisvárosba, és amikor ide érkeztünk, még civil voltam, és éppen egy zavarosabb lelkiállapotban tengettem napjaimat. Akkoriban, abban az évben hunyt el Levi öcsém, közben szerelmes lettem egy teológus lányba a hittudományi egyetemen, és végül kiléptem a szeminárium falai közül, és ismét világi tudományokat kezdtem el tanulni az ELTE-n, föci-német tanári szakon. A lánnyal végül eléggé kacifántosra és kesze-kuszára sikeredett a kapcsolatunk, nem úgy alakult, ahogyan azt elterveztem. Közben csináltam a tanulmányi dolgaimat, és mellette akkor jött ez a költözés dolog is. Ebben a zaklatott, szerelmi bánattól, meg egyéb gondoktól terhelt lelkiállapotomban léptem be életemben először a kereki templomba, és éppen azon filóztam, hogy „Uram, hát mi a fenét csináljak, nem igaz, hogy megint ennyire összejöttek a dolgok”. És akkor felpillantottam az oltár fölötti boltív feliratára, amely már évtizedek óta ott várt engem: „A Mester itt van, és hív téged.” (Jn 11,28) Hát mondom nem igaz, ez egyszerűen nem lehet igaz! Komolyan, ez képtelenség! Uram, már megint kezdted ... Vagy inkább folytatod? Azért vicces igazán ez az egész, mert én nagyon szeretem a Mester megszólítást Jézusra, mert személyes, baráti és nagyon kifejező, és mellékesen azért is, mert Star Wars fan vagyok, és mindig is tetszett ez a jedi mester-jedi tanítvány/padawan kapcsolat. Úgyhogy ez egy abszolút személyes megszólítás volt Istentől, Aki továbbra sem adta fel az én hívogatásomat. A másik történet nem ennyire összetett, csak egy egyszerű felismerés volt. Tavaly nyáron a pandémia miatt hazaküldtek minket a szemináriumból, és én a plébánián töltöttem ezt az időt, besegítettem a pasztorális munkába. Így volt, hogy én zártam a templomot, és ezáltal több időm volt szemügyre venni a falakon lévő freskókat, és nagy meglepetésemre, és öröömre felfedeztem, hogy van egy Jónás próféta festmény a jobb hátsó sarokban fent (ha befelé megyünk a templomba), amely éppen azt a jelenetet ábrázolja, amikor kiköpte a hal Jónást.

Nos, ez is számomra jel értékű volt, megerősített „jónási” hivatásomban. Azt már csak mellékesen jegyzem meg, hogy a kedvenc templomépítészeti stílusom a gótika, és hát a kerek templom neogót stílusú ... Úgy látszik, a Jólsten nagyon igyekezett a kedvemben járni úgymond, csak hogy végre igent mondjak már az Ő hívására. Még egy érdekes történetet megemlítenék. Először is egy olyan utcába költöztünk Kereken, a Jókai utcába, amelynek a végében temető, az elején kereszt áll. Amikor ide kerültünk, egy vicceskedő helyi alak meg is kérdezte, hogy ugye nem az utca végébe, mire én mondtam, hogy á nem, reméljük, hogy azért a Jólsten éltet még bennünket. Gondoltam magamban, hogy ez valahol egy spirituális hely, és valahogy ez is piszkálta a csőrömet, sokszor megkönyékezett az a gondolat, hogy mi van, ha ez is egy jelzés az Úrtól a természetfeletti küldetésemre, és egyre erősebben kezdett el kísérteni ez a gondolat, bármennyire is ágáltam ellene. És így utólag mondhatom, hogy igen, ez is egy üzenet volt Isten részéről. És még csak most jön a hab a tortára! Utóbb kiderült, hogy az idős házaspár, akiktől a házat vettük, azért imádkoztak, hogy a gyerekek vagy az unokák közül legyen majd valaki pap, de végül senki se lett. Így hát én rám szállt ez a sok ima, és úgy látszik, hogy nekem kell úgymond közvetett módon lelki unokájuk, vagy dédunokájukként beteljesíteni azt, amiért annyi éven át ostromolták a Mennyet. De nem ez az első alkalom, hogy nekem kell elvinni a balhét, ahogy viccesen mondani szoktam. Bár nem kerekgyházi sztori, de jellegében szorosan kötődik ehhez a „ház történethez”. Nagypám is volt, hogy érzett hivatást a papságra, és egy időben komolyan fontolóra is vette a dolgot, de végül még is csak a család mellett döntött. De azt mondta, hogy na, majd hátha az egyik fiamból lesz atya. Végül született neki egy fia – az én nagybátyám -, aki gyerekkorában el is kezdett misézni, és közben mindig leült, utánozva az idős atyát, aki a templomban a mise alatt az ízületi fájdalmai miatt sokszor helyet foglalt. Egyik nap a nagymamám éppen porszívózott, mindeközben a nagybátyám „misézett”, és ült volna vissza a székre, de közben a nagyi meg elvette a helyéről, mert alatt is eltakarított, így a nagybátyó a fenekére huppant. Azóta mindig mondogatja viccesen, hogy hát végül azért nem lett pap, mert kihúzták alóla a széket. Felőttként megházasodott, van is egy fia, úgyhogy végül ő sem teljesítette be nagypám elképzelését. De a papa nem adta fel, és azt mondta, hogy na, akkor majd hátha az egyik unokám lesz Isten szolgája. És hát így megint csak én vagyok a soros, de nem a György. Egyébként ezt a történetet is utólag, már felnőttként tudtam meg, és hát így bizonyosodtam meg róla, hogy – ahogy Norbi atya szokta mondani – a hivatás nem szűnik meg, csak átalakul. Ezek után a jelzések után be kellett látnom, hogy ez az utam, hogy menekülhetek én életem végéig is Isten elől, akkor is csak ezen az ösvényen fogom megtalálni lelkem békéjét. És ezt így a szentelés után tanúsíthatom, hogy ez így van, ugyanis megbékélt a lelkem Isten akaratával, bár azért még olykor biztosan lesz egy pár meccsünk, mint ahogy a házasságokban is szokott lenni a férj és a feleség között olykor csatározás: „Inkább lettem volna pap!” vagy „Inkább a Jóskához mentem volna feleségül!” stb. De alapvetően Isten megerősített, hogy jó úton járok, és örömet leli abban, amit csinálok. Ennek egyik ragyogó példája, hogy gyönyörű időt adott számunkra a szentelésem napján, egy felhő se volt az égen. Úgyhogy Szent Péterrel együtt mondhatom, hogy annak a Názáreti Jézus Krisztusnak a nevében állok itt most előttetek, akit ti ismertek (vö. ApCsel 4,10).

Kérem az imáitokat kedves testvérek, magamért, papnövendék testvéreimért és paptestvéreimért is, hogy jó pásztorok, és ne béresek legyünk, hogy bátran védelmezzük a nyáját a farkas, a gonosz lélek, és minden negatív befolyással szemben. Nagy szükség van az imáitokra, a böjtjeitekre kedves testvérek, mert nehéz időket élünk, és az ördög minket jobban támad, hiszen ismerjük a mondást: verd meg a pásztor és szétszélednek a juhok (vö. Mk 14,27). Ezért látjuk, hogy olykor mennyi nehézség, mennyi botrány van az Egyházban. De nem csak ott, hanem az egész világban is, ahol mérgező, halálos ideológiákat terjesztenek, hogy megfertőzzék az ártatlanok lelkét. Szent II. János Pál pápa – akinek emlékére nemrég elhunyt Zoli édesapám, Isten nyugosztalja, fát ültetett a templom mögé – úgy fogalmazott, hogy ez a halál kultúrája, amely szembehelyezkedik az élet kultúrájával. Nagy küzdelmek előtt állunk, össze kell fognunk tehát, hogy Isten segítségével meg tudjuk védeni hitünket, hazánkat, kultúránkat, családjainkat a Sátán mérgező leheletével szemben. Nem szabad félnünk, hiszen Krisztus már rég győzött. Nekünk csak csatlakoznunk kell Hozzá, és meg kell vívni a saját harcainkat. Megnyugtatóak ebből a szempontból Szent János szavai: „Nézzétek mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1) Erről sose feledkezzünk meg kedves testvéreim, hogy Isten gyermekei vagyunk, és mindig gondunkat viseli! Igyekezzünk minden napunkat így megélni, és teljes bizalommal ráhagyatkozni a Mennyei Atyára, még ebben a gondterhelt, vírusos, kaotikus világunkban is. Ebben segítsen minket az Úr! Amen. A Mester legyen mindenkivel! Kerekgyháza 2021.04.25

Diakónusszentelés

Április 24-én, Szent György vértanú liturgikus emléknapján diakónusszentelést ünnepeltek a kalocsai Nagyboldogasszony-főszékesegyházban. Bábel Balázs érsek két papnövendéket, Csujá Gergely Zoltánt és Farkas Tibort szentelte szereppá.

Szentbeszédének elején a főpásztor a szentelendőkhöz fordulva hangsúlyozta: az első diakónus, Szent István vértanú példája kell, hogy lelkesedést és erőt adjon a szent szolgálatban. Ő volt

az ősminta, aki Lukács evangélista szerint „hittel és Szentlélekkel eltelt férfiú volt”. A szent szerző nem a szolgálatot emeli ki, hanem annak alapfeltételét: a hitet és a Szentlelket – hangsúlyozta Bábel Balázs érsek.

A szentelés előtt álló papnövendékek figyelmébe ajánlotta a nap szentje, Szent György példáját, aki 303-ban hitéért halt vértanúhalált. Katona volt, majd Krisztus szolgálatába szegődött. Sokan választják védőszentjüként: nem csak egyes emberek, hanem országok is – emlékeztett a főpásztor. Tudjuk, hogy Szent István király egyik lobogóján megjelent alakja Szent Márton mellett. Szent Gellért az első templomot magyar földön Szent Györgynek szentelte; Károly Róbert király pedig lovagrendet alapított tiszteletére.

A kereszténység lényege: hirdetni a feltámadt Krisztust. Ez a kiemelt feladata a szolgálati papság tagjainak is, akkor is, ha ezért üldözést kell elszenvedni – mondta a kalocsa-kecskeméti érsek. Kiemelte: a keresztények számára a hit egyszerre a legszemélyesebb és a legközösségibb erény.

Jézus feltette a kérdést az apostoloknak, hogy ők is el akarnak-e menni. Nekünk is felteszi e kérdést. A hit válasza a kitartó szeretet és szolgálat a Mester mellett. Sokan elhagyták őt az elmúlt évtizedekben, ezért még inkább kimagasló a mai papok és hívek hitvallása az Úr mellett. Tudnunk kell, hogy nincs hová menni, az örök élet ígéi egyedül Jézusnál vannak. A világ sokfelé csábít a hűtlenség és a tagadás útjára, de nekünk Krisztusnál kell megtalálnunk életünk értelmét.

A feltámadt Urat megvalló hitünknek személyesnek, őszintének és hűségnek kell lennie.

A hit ad megújuló erőforrást a jó cselekedetekhez, melyek hit nélkül kifáradnak és megszürkülnek – fogalmazott az érsek.

Bábel Balázs megemlékezett Ferenc pápa névnapjáról, lévén az ő védőszentje is Szent György. Minden résztvevőt meghívott a Szentatyáért szóló imádságra Jézus utolsó vacsorán elmondott szavaival: „Imádkoztam érted, hogy megerősítsd testvéreidet.”

A jelöltek ígérettétele után az Egyház ősi hagyománya szerint kérték minden szent pártfogását a szentelendők életére és szolgálatára, majd a főpásztor az apostolok hagyománya szerint kézzel és felszentelő imájával a diakónusok – vagyis szereppok – sorába emelte őket.

Az új szereppok magukra öltötték diakónusi szolgálatuk szent öltözékét, a dalmatikát, majd az evangéliumkönyv átadásával különleges küldetést kaptak a szentmisében Isten ígéjének hirdetésére.

Forrás: Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmege,

A Mester hív téged...

Olyan nagy misztérium diakónus, leendő pap édesanyjának lenni, ami alig felfogható, ami csodálatos és megtisztelő, örömmel és hálával betöltő, ugyanakkor az anyai szívet aggodalom is átjárja a feladat roppant terhe, e világ súlyos kihívásai láttán. Ilyenkor azonban csendesen, bátorítóan szól a jól ismert belső hang:

„Hiszen elég neked, elég neki az én kegyelmem.”

Legyen úgy Uram, ahogy Te akarsz! Tudod, az anyai szív csak azt kívánja, hogy gyermekei boldogan éljenek, betöltsék azt a hivatást, amiért e földre születtek. Te, Aki kijelölted utunkat, jobban ismersz minket, mint mi saját magunkat. Hisszük Te a legjobb úton vezetsz bennünket, ha nem így volna, más úton vezetnél... Mi követünk és bízunk benned Jézus.

Nem könnyű írni erről, hiszen fel kell nőni anyaként is a megtisztelő feladathoz. Láttam a hivatást éveken át bontakozni, láttam küzdelmes időszakokon át kikristályosodni...jártam mellette imával, szóval segítve: „legyen úgy, ahogy a legjobb, ahogy a legboldogabb leszel Fiam... mindenben támogatlak, bárhogy is dönts...”

A döntés megszületett, a döntés Isten és a Fiam döntése lett. Indulunk az élet nagy kalandjára a Feltámadott Úr szolgálatára.... életünket átjárja egy szoros kötődés a Mennyhez, hiszen legszűkebb családjunk két szeretett tagja már onnan segíti hármunk földi útját imáival. Így vagyunk mi egy család, földön küzdők és Égből kísérők egységben támogatva a papi hivatást.

Álljon itt néhány gondolat Briega McKenna O.S.C.: Vannak még csodák! című könyvéből az egyházi rend szentségéről, a papság szentségéről:

„Isten a nagy szeretet Istene. Mindenképpen gondoskodik rólunk. Azért adta nekünk a szentségeket, hogy képessé tegyen minket elindulni az életén átvezető zarándokúton, hogy ehhez megerősítést adjon.”

„ A papság olyan ajándék, amely minden katolikus hívőt érint. Az egyházi rend szentsége által vagyunk képesek az Élet Kenyerét magunkhoz venni. Ez által a szentség által kapjuk meg a betegek szentségét, és a bűnbocsánat szentségét is.”

„E különleges szentségek mellett, amelyek az életet adó, megbocsátó, gyógyító Jézussal való közösségünk kétségbevonhatatlan bizonyítékai, a pappal nagyon sokszor, és gyümölcsöző módon kerülünk kapcsolatba. A pap ott áll mellettünk, ha bánatosak vagyunk. Ott van az esküvőnkön, amikor öröm és reménység tölti el szívünket. Atyaként kísér életünkben, hogy tanácsot adjon, irányítson, bátorítson.”

Adjunk hálát papjainkért és imádkozzunk értük! Szeretettel vegyük körül és támogassuk őket! Egy mondás szerint: „Minden népnek olyan papjai vannak, amilyeneket kiimádkozott magának.”

Csujáné Kocsis Julianna

A bátyám Isten szolgálatába áll

Örülök, hogy Gery ebben a hivatásban találta meg magát, tudom, hogy alkalmas rá, Isten kegyelméből nagyszerű pap lesz. Bízom benne, hogy Isten, ha elhívta erre a nem könnyű feladatra, akkor fel is készíti és megerősíti őt.

Jó megélni, hogy olyan testvérem van, akihez bizalommal fordulhatok, aki segít, és akivel a hittel kapcsolatban is tudunk beszélgetni, együtt imádkozni. Az, hogy Gery pap lesz ránk is hatással van, általa mi is megerősödünk a hitben, szorosabban kapaszkodunk Istenbe, közelebb érezzük magunkat Hozzá. Gery hivatása buzdított arra, hogy komolyabban vegyem a hitemet, hogy elgondolkozzam engem vajon mire hív Isten. Igyekszem testvéreként támogatni őt és mellette állni, imádkozni érte.

Erre buzdítok mindenkit, hogy sose feledkezzünk meg imádkozni a papokért, a szerzetesekért és az új hivatásokért.

Csujá Emese Filoména

Imádság a papokért

Mária, Jézus Anyja és a papok Anyja,
 engedd, hogy így szólítsunk téged,
 hogy ünnepelhessük anyaságodat,
 s Fiad és fiaid papságát szemlélhessük nálad,
 Istennek szent anyja!
 Krisztus Anyja, aki a Szentlélek fölkenése által a pap Messiásnak
 embertestet adtál,
 hogy üdvözítse a szegényeket és a megtört szívűeket;
 őrizd meg szívedben és Egyházadban a papokat,
 Megváltónknak Anyja!
 Hitnek Anyja,
 aki elkísérted a templomba az Emberfiát,
 hogy beteljesítse az atyáknak adott ígéreteket;
 ajánld az Atyának az ő dicsőségére Fiadnak papjait,
 Szövetség Szent Szekrénye!
 Egyháznak Anyja,
 aki az utolsó vacsora termében a tanítványok között
 az új népért és pásztoraiért imádkoztál;
 eszközöld ki a papoknak az ajándékok teljességét,
 Apostolok Királynője!
 Jézus Krisztus Anyja,
 ki Fiad mellett álltál élte kezdetén és küldetésében,
 kerested őt, a Mestert a sokaságban,
 mellette álltál, amikor felmagasztalták a földről,
 s odaadta magát egyetlen és örök áldozatul;
 aki fiadként kaptad meg Jánost,
 fogadd el az öröktől fogva meghívottakat,
 oltalmazd növekedésüket,
 kísérd életükben és szolgálatukban a te fiadat,
 Papok Édesanyja!
 Ámen

Kerekegyháza, 2021. május 15.
Csujáné Kocsis Julianna

Andor nagyszombati keresztelése

Húsvétkor, a kereszténység legnagyobb ünnepén a hívők Jézus Krisztus halálát és feltámadását ünneplik. Ez az ünnep a megváltottság öröme, a hitbéli elköteleződés személyes megújításának az évenként visszatérő alkalmá is. Ezért nagyszombat éjszakáján kerül sor azoknak a felnőtteknek a megkeresztelésére, bérmlására, és az Eukarisztiában való részesedésére, akik a katekumenátus útját követve fölkészültek Jézus Krisztus személyének és tanításának a követésére.

Az Egyház tagjai örömmel fogadják a megkeresztelteteket, akikkel most már teljes közösségben vannak a hitben, a tanításban, a szentségek ünneplésében, a szolgálatban és a világ szolgálatában, megszentelésében.

Felnőtt keresztség esetén szükséges, hogy az illető kinyilvánítsa szándékát a keresztség felvételére, ismerje a hit igazságait és a keresztény kötelezettségeket, a katekumenátus révén legyen kipróbált a keresztény életben, és bánja meg bűneit.”

Az ide év nagyszombatja sokunknak szolgált meglepetéssel. Egy fiatalember vállalta fel, hogy ily módon mond igent Krisztus hívó szavára.

Tudatosan mondott igent a szeretetre, mellyel Krisztus megajándékozta Őt és mindannyiunkat. A hit ajándékát nem könnyű elfogadni, mert az kötelezettséggel jár. Azzal az elkötelezettséggel, hogy nem tarthatjuk meg magunknak, hanem tovább kell adnunk a környezetünknek. Azzal a reménnyel, hogy a megelőlegezett szeretetet jól használjuk, és amikor elbuknánk, az Úr megsegít bennünket és új esélyt adva felemel mindannyiunkat.

A szertartás folyamán látva az arcán a meghatottságot, a megilletődöttséget és az örömet biztos lehetek benne, hogy a Szentlélek jelenvolt és megérintette igazán mélyen a lelkét. Mi, akik részesei lehettünk a Szentlélek kiadásának nagy örömet és hálát éreztünk akkor és most is.

S. Nagy Judit

Párbeszéd a keresztre feszített Istennel

Richard Rohr ferences szerzetes elmélkedése: „Javaslom az olvasónak, várja meg, amíg lesz egy kis ideje csendes visszavonultságban, és akkor fennhangon imádkozza végig, hogy szavait a saját szájából hallhassa. Továbbá javaslom, hogy keressen egy olyan képet, amely érzékenyen ábrázolja a keresztre feszített Jézust, és ez előtt helyezkedjen el – így lehetővé válik, hogy egyszerre adjon és befogadjon.”

Isten szól hozzánk a keresztről

Én vagyok az, akitől a leginkább félsz: a legmélyebb, legsebzettebb éned. Az vagyok, amit azzal teszel, amit szerethetnél. Én vagyok a legmélyebb jószágod és a legmélyebb szépséged, amelyet eltagadsz és eltorzítasz. Egyetlen rosszaságod az, amit a saját jószággal - és bárki máséval teszel.

Pontosan az elől futsz el, sőt azt támadod, ami egyedül képes valóban megváltoztatni téged. Pedig nincs mit gyűlölni vagy támadni. Ha megpróbálsz, ugyanannak a tükörképévé leszel, amit gyűlölsz vagy támadsz.

Ölelj magadhoz mindent bennem! Én te magad vagyok. Én vagyok a teremtés egésze. Én vagyok minden és mindenki.

Válaszolunk a megfeszítettnek

Testvérem, Jézus, te vagy az életem, amelyet eltagadok. Te vagy a halálom, amelytől félek. Bennem mindkettőt átölelem. Most már felismerem – általad és miattad -, hogy a halál és az élet nem ellentétei egymásnak. Te vagy a teljes valóm – védtelenül. Végtelen a működésed, s ez végtelenné teszi a változásomat. (Időzzünk el ennél a gondolatnál, míg túl nem jut a szavakon.)

Testvérem, Jézus, te vagy az én mértéktelenül figyelmen kívül hagyott és elhanyagolt lelkem. Te vagy az, amit a jószággal teszünk. Te vagy az, amit Istennel teszünk. Te vagy mindennek a mértéktelenül figyelmen kívül hagyott és elhanyagolt lelke. Te vagy az, amit azzal teszünk, amit szeretnünk kellene, és amit szerethetnénk. Te vagy az, amit egymással teszünk. Te vagy az, amit a közvetlenül előttünk lévő Valósággal teszünk. Te vagy az, amit magunkkal teszünk. (Időzzünk el ennél a gondolatnál, amíg mélyen le nem ülepszik bennünk.)

Pontosan azokat a dolgokat gyűlölöm, és azoktól félek, amelyek megszabadítanak. Hadd legyen segítségemre e gondolat, hogy szeressem őket, türelmes legyek velük szemben, sőt megbocsássak nekik.

Egyszerűen képtelen vagyok megengedni bárkinek is, hogy a „semmiért” szeressen. Ragaszkodom ahhoz, hogy méltónak kell lennem erre, és ki kell érdemelnem. Azután pedig másoktól is elvárom ugyanezt. A te karjaid mégis kitérve maradnak, az egész világot átölelve.

Krisztus Jézus, te vagy az egyetlen, aki nem hajlandó mást keresztre feszíteni, még azon az áron sem, hogy téged megfeszítenek. Te soha nem játszol áldozatszerepet, és bosszúért sem kiáltasz, csak egyetemes megbocsátást lehelsz a keresztről – felfordított trónusodról.

Mi emberek gyakran gyűlöljük magunkat, mégis – tévesen – meggyilkolunk téged és másokat. Te mindig tudtad, hogy ezt fogjuk tenni, igaz? És elfogadtad.

Most pedig kihívsz engem az illúzióknak és az erőszaknak ebből a végtelen körforgásából, hogy elinduljak önmagam és mások felé.

Nem akarom többé keresztre feszíteni áldott testedet, ezt az áldott emberiséget, ezt a megszentelt anyaföldet. Köszönöm neked testvérem, Jézus, hogy emberré lettél és végigjárod velem a teljes utat. Így már nem kell úgy tennem, mintha Isten lennék.

Ez több mint elég, és több mint jó – pusztán a tudat, hogy együtt csináljuk.

Köszönöm, hogy felvállaltad a végességet és korlátozottságot, így nekem nem kell úgy tennem, mintha végtelen vagy korlátoktól mentes lennék.

Köszönöm, hogy kicsiny és alárendelt lettél, így nekem nem kell úgy tennem, mintha nagy lennék, és bárki másnál felsőbbrendű.

Köszönöm, hogy olyan merészen és nyilvánosan hordozod szégyenünket és meztelenségünket, így nekünk nem kell elrejtenuk vagy elutasítanunk emberi valóságunkat.

Köszönöm, hogy elfogadtad a kirekesztést és kiűzetést, a „falakon kívüli” megfeszítettét, és tudtomra adtad, hogy pontosan ott fogok találkozni veled.

Köszönöm, hogy „bűnné váltál”, így nem kell eltagadnom saját bukásaimat, sőt felismerhetem, hogy még vétkeim is a szeretet felé vezető legigazabb és legmeglepőbb ösvénnyé lesznek.

Köszönöm, hogy gyöngévé lettél, így nekem nem kell erősnek tettetnem magam.

Köszönöm, hogy elfogadtad, hogy tökéletlenek, tévúton járóknak és furcsának látnak, így nekem nem kell tökéletesnek vagy tévedhetetlennek lennem, vagy idealizálnom azt, amit általában „normálisnak” tartanak. Köszönöm, hogy nem voltál sokak által szeretett vagy kedvelt, így nekem sem kell olyan keményen igyekezni kivívni mások szeretetét és rokonszenvét.

Köszönöm, hogy hagyta magad sikertelennek tartani, így nekem sem kell úgy tennem, mintha sikerember lennék, sőt meg sem kell próbálnom.

Köszönöm, hogy engedted, hogy az állam és a vallás mércéje szerint egyaránt tévúton járóknak tartsanak, így nekem sem kell, hogy igazam legyen bárhol is.

Köszönöm, hogy minden értelemben szegény voltál, így nekem sem kell semmilyen értelemben gazdagságra törekednem.

Köszönöm, testvérem, Jézus, hogy mindaz voltál, amit az emberiség megvet, és amitől fél, így én – benned és általad – teljesen elfogadhatom magam - és mindenki mást!

Megfeszített Jézus, köszönöm, hogy kinyilatkoztattad ezeket a dolgokat nekem a bölcsesség és irgalom egyetlen nagy képében. Igen, igaz, amit a középkori misztikusok mondtak: *Crux probat omnia* – a keresztes igazol/próbára tesz/felhasznál mindent. (Időzzünk el ennél a keresztes maximánál, míg értelmet nem nyer számunkra.) Így akarlak szeretni téged, testvérem, Jézus. Szükségem van rá, hogy így szeresselek, különben soha nem leszek szabad vagy boldog ezen a világon.

Te és én, testvérem, Jézus, ugyanazok vagyunk.

Richard Rohr: Az egyetemes Krisztus (196-200. o.), Lejegyezte:

Mongyi Kornélia

Finta Lajos atya

A minap akadtam az alábbi cikke az interneten, mely a KÉPMÁS MAGAZIN-ban jelent meg, még 2017.-ben, Finta Lajos atyáról.

A cikket megosztottam a Képek Kerekegyháza múltjából facebook csoportban, mivel Lajos atya személye mélyen nyomot hagyott a kerekegyháziak emlékezetében, nem csak a lelkekben, de tárgyi valóságban is.

A cikket ezzel a felvezetéssel osztottam meg:

“Finta Lajos atya Kerekegyházán volt káplán az 1980-as évek végén, 1991-ig. Neki köszönhető a Szent Imre Otthon építése, melyet nagy lelkesedéssel szervezett, saját fizikai munkáját is beleadva.

Addig nem volt Kerekegyházán az egyházaknak közösségi épülete. Főleg a fiatalok összejövetelének nem volt alkalmas hely.

A Keresztény szellemű óvoda elindítása is, az Ő ötlete volt.

Az alatt az 5 év alatt még itt szolgált, sokat tett az egyházközség megújulásáért. Így tartozik Ő is Kerekegyháza múltjához! Ezt a lelkesedést vitte a dél-amerikai őserdőbe.”

Számomra is meglepő volt, milyen sokan reagáltak rá, megosztották ismerőseiknek, többen írtak megemlékező kommenteket.

a Szent Imre Otthon

Ezekből szeretnék név nélkül néhányat kiemelni:

- *“Nagyon szépen köszönjük! Megható, elgondolkodtató és büszkeséggel tölt el bennünket, hogy ismerhettük, hogy itt köztünk is élt!”*

- *“Nagyon is emlékszünk rá. Ő építő volt hiszen Fülöpházán a templomot is ő építette. A férjem akkor fuvarozó volt. Akkor építkeztünk mi is. Akkor éppen a garázsunkban laktunk. A templomhoz a gerendákat a férjem szállította. Lajos atya eljött hogy elszámoljon velem. Mi mondtuk hogy ne ez felajánlás. Azt mondta, hogy addig nem amíg mi fel nem építjük a házunkat. Hát ilyen ember ő.”*

- *“A mai napig emlékszem a hittan órákra... Reggel 7-kor kezdődött, tanyáról kerékpároztam be alsósként, de alig vártam... Hihetetlen nagyszerű ember. Köszönöm, hogy megosztásra került ez a cikk és megismerhetem a mindennapjait. Pár évvel ezelőtt kerestem, de addig jutottam, hogy egy őserdőben szolgál, ahol nincs infrastruktúra, vagyis nem lehet elérni...”*

- *“Áldja meg az Isten! Én Kecskemétről ismerem, nagy hatással volt az én lelki épülesemre is, örülök, h megismerhettem!”*

- *“Azt hiszem, sokan sokat köszönhetünk a Lajos atyának. Mindig szeretettel gondolok rá,,*

- *„Az IFI hittanosok létszáma Lajos atya működése alatt 70-90 fő volt, így nőttünk ki a plébániát. Bevont minket karitatív szolgálatra is, pl. időseknek segíteni, vagy fogyatékkal élők otthonába bizonyos ideig önkéntes segítőként szolgálni.*

- *Kalkuttába sebkötöző horgolt gyolcsot küldött, melyeket a nagymamáink, vagy horgolni tudó anyukáknak a segítségével készültek el. Ezeket az azóta szentté avatott Teréz anya missziós kórházaiba postázta, ahol leprások sebeinek a kötözésére használták. Nagyon karizmatikus atya.”*

Azt hiszem, ezek a hozzászólások elárulják Finta Lajos atya személyiségét. Akik megismerhették örökre szívükbe zárták. Örülünk, hogy ezek közé tartozhatunk.

Csertőné Klári

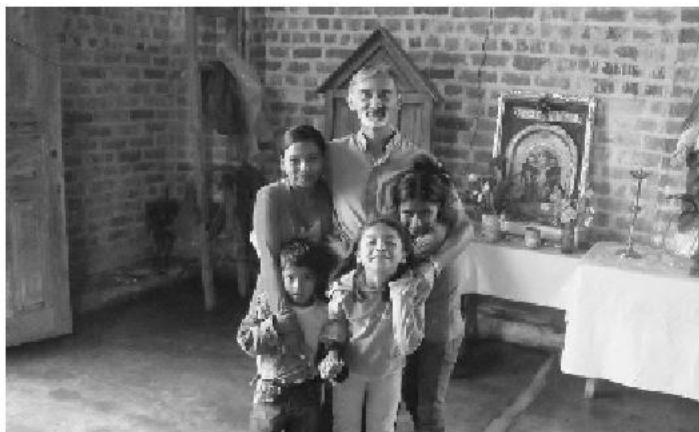
A tanító nénik egy kicsit tudnak írni – lélekmentés az őserdőben

Peruban, az amazóniai őserdő szélén, a brazil határhoz viszonylag közel fekszik a kis falu, Oventeni. 160 kilométerre van az utolsó olyan várostól, ameddig még elvezet valamiféle aszfaltos út, és ahol még van áram. Folyók szelik át a vidéket, amelyek egyesülve később az Amazonasba ömlenek. E folyók mentén indián törzsek élnek, akiknek egy különös, fehér bőrű, szakállas „gringó” a papja: a magyar *Finta Lajos*.

Az indiánok bejönnek a faluba, és hozzák eladni (vagy inkább elcserélni) a maguk portékáit, főleg gyümölcsöket. Nem ismerik a pénzt, ezért a falubeliek – spanyol telepesek – fillérékért felvásárolják tőlük, a városban pedig eladják a terményeket. Rengeteg fajta banán terem, főzni- és sütnivaló, fehér, sárga, rózsaszín, kicsi, nagy. Úgy eszik, mint mi a kenyeret. Nagy a bőség a gyümölcsök terén, a fák egész évben teremnek. A lekvár alapvető ételmiszer a faluban, de különösen Lajos atya diákokthonában fogy belőle nagyon sok. A bőség azonban csak látszólagos. Az őserdőt folyamatosan irtják, három év múlva valószínűleg már nem lesz fa Oventeni környékén. Az indiánok sem az állattenyésztést, sem a földművelést nem ismerik – ma is gyűjtögető életmódot folytatnak. A többségi társadalom szinte lemondott róluk.

Az őserdők irtásának útjában vannak, mert hivatalosan meg kell venni tőlük az erdőt. Kapóra jön az adásvételnél, hogy sem olvasni, sem számolni nem tudnak: néhány pénzdarabért megfosztják őket életterüktől, és költözhetnek, ahová tudnak.

„*Ha tudnának okosan gondolkodni, ebbe nem mennének bele, vagy rendes árat kérnének a kitermelt fáért*” – mondja Finta Lajos atya, aki az ő emberi méltóságukért, sorsuk jobbra fordulásáért dolgozik misszionárius papként 2009 óta.

Lélekmentés az őserdőben Finta Lajos atya a gyerekekkel

„A plébániám területe nagyobb, mint Nógrád megye. Én a központi faluban lakom, hozzám tartozik még 32 falu és 42 erdei indián közösség a nagy, őserdőkkel borított területen. Nincs áram, nincs telefon, nincs újság. A hat hónapig tartó esős évszakban az egyetlen közlekedési lehetőség egy kisrepülő, ami már negyvenéves, többször is lezuhant.” Néhány törzs területére eljutni többnapos gyalogút az őserdőn keresztül, amihez vezetőre és tolmácsra is szükség van. Elegendő ivóvizet és élelmet vinni szinte képtelenség, ezért különösen fontosak a folyók, és a vándor rá van utalva az indiánok vendégfogadására. Lajos atyának kezdetben meg kellett küzdenie európai ízekhez szokott gyomra háborgásával, amikor az indiánok különféle férgemből, lárvákból készült ételekkel kínálták. Visszautasítani nemcsak hogy nem lett volna illendő, de praktikus sem: evés nélkül nem lett volna ereje a visszaútra. Az erdőben egyébként nem a leopárd vagy a puma a legveszélyesebb állat – mivel már alig vannak –, sokkal veszélyesebb lehet egy mérges lepke vagy hernyó.

„A kollégiumi étkezdénkbe betévedt egy gyönyörű lepke, meg akartam fogni, de a gyerekek rám kiáltottak: »Padre, meg ne fogd!« Az életem sokszor múlt csak egy pillanaton.

A feje olyan volt, mint egy krokodilé, hátára fordítva pedig látszódtott a fullánkja, aminek a mérge halálos. A kígyók mindennapos vendégek. Ha sárgák, akkor többnyire mérgesek is. Nemrég sikerült véletlenül elejtenem egy olyan mérges kígyót, amit az indiánok is csak puskával mernek lelőni, mert a fejével és a farkával is mérges sebet tud ejteni, és több méterről ráugrik az emberre. Amikor bevittem a faluba, nagyon csodálkoztak. Egy ekkora állat hét-nyolc kiló húst jelent.”

Ha ügyeket akarnak intézni, a fővárosba kell utazni, ehhez át kell kelni az Andok hegláncán. 4900 méter magasan van a hágó, ahol a busz áthalad. A sziklaomlás gyakori az utakon – ilyenkor akár napokat is várnak az utasok, amíg jön egy munkagép. „Trópusi időből indulok egy rövid ujjú ingben, és lehet, hogy hóban kell várakozni sokáig, a hegy túoldalán pedig ismét meleg van.” A falvak közötti közlekedés lehetetlen terepjáró nélkül. A legközelebbi városig is eltarthat egy hétig oda-vissza az utazás, mert közben például az eső elmosza az utat, sziklákat görgetve a lejtőn. „Ezen a vidéken a karóra nem fontos” – mondja mosolyogva Lajos atya.

Az őserdei indiánok szinte kőkorszaki elmaradottságban, szegénységben élnek, embertelen körülmények között, folyamatosan az éhhalál küszöbén. Ha valaki megbetegszik, hagyják éhen halni, hogy az ételadagjával megmentsék a többiek. Otthonaik cölöpökre épített, oldalt nyitott pálmakunyhók, a pusztaságon vagy függőágyakban alszanak, lábukat a tűz felé fordítva, hogy ne fázzanak annyira a hűvös éjszakában. Alvás közben a gyerekek arcán sebeket ejtenek a férgek. Gyógyszert hírből sem ismernek. A kunyhó körül kiirtják a növényzetet, hogy a kopár földön könnyebben észrevegyék, ha kígyó közelít. A kunyhó közepén, tűzön főznek: bambuszrúdba töltörik rizst vagy yucát, a végét betömik, és az a maga gőzébe megpárolódik. A yuca krumpliszerű gyökér, a legalapvetőbb élelem, sokszor hónapokig nem is esznek mást. A masato a yucából erjesztett bódító ital, de európaiak számára nagyon rossz ízű. A gyerekek csemegéje egy nagy, vízben főtt hangyafajta, úgy fogyasztják, mint itthon a tökmagot vagy a szotyit.

„Az emberekből itt teljesen hiányzik az emberi méltóság, fogalmuk sincs arról, mi az, hogy Isten képmására lettünk teremtvé.”

Egy gyerekről gyakran nem lehet pontosan tudni, hogy ki az apja, mint ahogy a születési ideje is ismeretlen, mert nincs nyilvántartás.

Többnejűségnek lehetne nevezni azt a kapcsolati rendszert, amiben élnek, de természetesnek tekintik a válogatás nélküli szexuális kapcsolatot, amibe az apa és lánya, testvérek és rokonok közötti szexuális kapcsolat is beletartozik. „A lányok az első menzeszük után általában nem várják meg a másodikat, teherbe esnek, függetlenül a testi érettségüktől – ez számukra az elfogadott rend. A nők szinte évenként szülnek, 10-12 gyermeket hoznak világra, nagyon hamar megöregszenek, elhasználódik a szervezetük.”

A gyerekekben van a remény. „Ebből a vegetáló életmódból a kiút számukra a tanulás lehet, akkor lassítani lehetne az őserdők irtását is. Sajnos úgy tűnik, Peruban ez senkinek nem érdeke. Huszonkilenc hatosztályos általános iskola van a plébániám területén, 1800 gyerekekkel – nincs tanfelszerelésük, de ha lenne a szülőknek pénzük, akkor se vennének, mert el se tudják képzelni, miért kell tanulni. Vásároltam ezer vonalzót, radírt, füzetet, ceruzát, de még a felét se jártam végig az iskoláknak, már elfogyott.

A tanító nének jó esetben le tudják hibátlanul írni a saját nevüket, és megtanítják a betűket a diákoknak, de mást nem tudnak átadni. El lehet gondolni az oktatás színvonalát!

A korrumpált helyi vezetők néha azért fizetnek a tanítóknak, hogy ne tanítsanak.” Lajos atya a Magyarországon gyűjtött pénzből épített egy diákkotthont négy évvel ezelőtt, hogy biztosítsa az indiánok továbbtanulását. Ez az egyetlen európai színvonalú diákkollégium 3000 km-es körzetben, falán a magyar címerrel.

„Magyarországról koldultam össze az adományokat, amiből mindez megvalósult, ezért egy kis Magyarország ez itt az erdő közepén” – mondja Lajos atya büszkén.

Lajos atya minden évben összegyűjti a legjobb tanulókat az iskolákból (akik persze még alig tudnak olvasni). „Ha csak nyolc órára is lakik a falunktól, ahol a gimnázium van, az már napi tizenhat óra gyaloglás, amit nem tudnak vállalni – ezért kell diákotthon a plébánián, ahol hét közben laknak, és csak hétvégére mennek haza. Ez azért fontos, hogy ne szakadjanak ki a saját közösségükből, mert majd oda kell visszamenniük, példát mutatni a többieknek. Megtanítjuk őket a civilizált szokásokra, kezdve egészen az alapoktól: megismertetjük az ágygal, a kézmosással, a tisztaság fogalmával, a söprővel, a tányérral és evőeszközökkel, a zuhanyozással, a ruháik kimosásával.

A gyerekek maguk takarítják a lakóközrüket, mosogatnak, rendet tartanak. A főtt ételeket nem ismerték, kezdetben nem is akarták megkóstolni, a szájukban ismeretlenek voltak ezek az ízek.

Ma már a szakácsnak is segítenek a főzésnél, hogy lássák, hogyan kell az ételleket elkészíteni.” Délután, a játék mellett egy órát dolgoznak a ház körül, mert ez is teljesen ismeretlen a számukra. Az esős évszak utáni hatalmas gaz gyökérzetét csákánnyal kell kifordítani a földből, hogy helyet készítsenek az ágyásoknak. Uborkát, paprikát, paradicsomot ültetnek – zöldségfélék, vitamint ezek a gyerekek szinte soha nem ettek azelőtt –, ugyanígy a háziállatok gondozását is meg kell tanulniuk.

A helyzet persze cseppet sem idilli. Az állami tanítók látszólag támogatják Lajos atya kezdeményezését, de távozása után inkább lebeszélnek a szülőket arról, hogy a kollégiumba engedjék a gyerekeiket. 40–50 meghívott gyerekből jó, ha 8–10 eljön. Ha egy gyerek mégis kollégista akar lenni, akkor a tanító szól az Indián Szövetségnek, amely ellenérdekelte szervezet, ezért megfenyegetik a szülőket. A falubeli telepések ellenállásával is meg kell küzdenie. A kollégium legjobb tanulóit küldték a falu gimnáziumába, először be se akarták őket fogadni arra hivatkozva, hogy gyengítik a színvonalat.

Most viszont negyedikben a két indián kollégista lett az osztály két legjobb tanulója – ebből is nagy perpatvar keletkezett, mert a militáns szerveződés miatt az osztályelsők „generálisok”, akik a többieknek parancsolhatnak.

Milyen dolog az, hogy indián parancsoljon a falubeliek gyerekeinek?! – dohognak a szülők. Aggódnak, hogy az indiánok már nem fognak csak ételért elszegődni munkásnak a kávéföldjükre, ha tudnak számolni. „Egy külföldi pap áthúzza mindenkinek a számításait. Nem támadnak, de ott hátráltatnak, ahol csak tudnak” – jegyzi meg Lajos atya. Kevés a segítőtje: csak egy tanár házaspár, egy szakácsnő és egy falubeli matematikatanár, aki ingyen korrepetálja az indián gyerekeket, emiatt azonban elbocsátották gimnáziumi állásából. „Néha jönnek spanyol önkéntesek, de ők inkább a spanyol nyelvű papok mellé csatlakoznak.

„Elmegyek, teherbe akarok esni!”

Hatalmas váltás a gyerekeknek, hogy a kőkorszaki körülményekből belecsöppennek a civilizációba, rengeteget kell pótolniuk. A fele feladja és hazamegy. Tizenkilenc volt a legutóbbi kollégiumi létszám, ebből mindössze két lány. Tavaly év végén az egyik azzal állt Lajos atya elé: „Padre, elmegyek.” „Hova, miért?” „Teherbe akarok esni.” Hiába kérte Lajos atya a náluk dolgozó tanárnőt, magyarázza el, hogy ez így nem jó, túl fiatal még ehhez.

Így már csak egyetlen lány van negyedik éve náluk – remélik, hogy befejezi a középiskolát.

„Kérem, hogy imádkozzanak ezért a lányért, hogy példa lehessen a közössége számára, ha majd visszamegy. Élő példa kell, hogy egy nőnek is sikerülhet a felemelkedés” – mondja Lajos atya, és érezni, mennyire mélyen érinti ez a törekvés.

A faluban van egy kőtemplom, amelyet még az 1930-as években építettek az első misszionáriusok. Amikor Lajos atya megérkezett, az elhagyatott, lyukas tetejű épület padlóját vastagon borította a denevértrágya. Azóta sikerült kitakarítani, istentiszteletre alkalmassá tenni. A falu lakói nagyon elutasítók a fehér emberek és így a kereszténység irányában is. „Sajnos tettek is róla az erre járó fehér emberek, hogy ez így legyen – jegyzi meg Lajos atya. – A gyerekek viszont minden este ott vannak a szentmisén, sőt, csütörtökönként már az ő nyelvükön mondom, hogy azt is megszokják.” Két év tanulás után a gyerekeket megkeresztelte, majd harmadik évben az elsőáldozás ünnepét is megtartották. Ennek ellenére hangsúlyozza, hogy a missziós munka nem hittérítés. A helybelieknek a fehér emberekhez és az általuk képviselt kereszténységhez nagyon sok rossz tapasztalatuk kötődik. „El kell nyernem a bizalmukat, be kell bizonyítanom, hogy nem minden fehér ember rossz, én nekik akarok segíteni.”

A gyerekek tanév elején egy szál gatyában és pólóban érkeznek. Lajos atya teljes iskolai felszerelést ad nekik. Tanítás közben egyenruhát viselnek, hogy ne látszódjon a nagy anyagi különbség a falubeli és az indián gyerekek között. A perui törvények minden diák számára biztosítanak „fejkvótát”, élelmiszer-fejadagot. Ezt azonban a helyi politikusok minden évben csökkentik, az idei egy hónapi adag már csak egy hétre elég. *„Huszonöt ember étkezéséről kell gondoskodnom. Elhatároztam, hogy létrehozok egy péküzemet. Már fel is építettem egy kőműves és a gyerekek segítségével, az építőanyagot is mi magunk készítettük. Mielőtt eljöttem, éppen elkészültünk az utolsó festéssel.*

Ha már jól tudunk sütni kenyeret, el is adunk belőle a falubelieknek, hogy ne csak koldulásból, bizonytalanul éljünk. Még szerezni kell kemencét, kenyérdagasztót.”

Lajos atya háromévenként tud Magyarországra jönni. Ilyenkor előadásokat tart, és pénzt gyűjt a misszió számára. Néha nekiszegezik a kérdést, hogy nem lenne-e érdemesebb az őserdei indiánokat megtartani a maguk tudatlan létében. Ilyenkor egy kissé indulatosan felel: *„Azoknak az embereknek nincs választási lehetőségük, nem ébredhetnek öntudatra, kisémmizik őket, és ez igazságtalanság.”* Amikor pedig megkérdezték, vajon ki lesz az utódja majd a misszióban, széttárta a karjait, és bibliai szavakkal válaszolt: *„Bárki lehet misszionárius. Én ültettem, más majd öntöz, az aratás pedig Istené lesz.”* Ha támogatni szeretné a perui magyar misszió munkáját, számlaszáma: OTP 11773102-08506627.

Képmás magazin, szerző: Kölnei Livia, megjelent: 2017. 04. 20.

Casciai Szent Rita

Május 22-én van Casciai Szent Rita liturgikus ünnepe, az idei évben ez a nap Pünkösd szombatjának ünnepe is. Szeretném Őt kicsit bemutatni.

Minden szent élete példamutató, de Szent Rita mindenki számára fontos szent lehet. Szent Rita a lehetetlennek tűnő helyzetek megoldásában segítő szentünk.

Biztosan mindannyian éreztük már életünk során, hogy olyan helyzetben vagyunk, ami számunkra megoldhatatlan. Ilyen helyzetekben bizalommal fordulhatunk Szent Ritához. Élete példája igazolja, hogy amikor reménytelennek tűnő helyzetben bizalommal, imával fordult az Úrhoz akkor megoldást nyertek nehéz, reménytelen ügyek is.

Szent Rita élete: 1381-ben született Olaszországban, 1457 május 22-én hunyt el Casciában. Idősödő szülei már fiatalon férjhez adták egy erőszakos, rossz természetű férfihoz. Rita mindent türelemmel, panaszkodás nélkül eltűrt. Annyit kért csak a férjétől, hogy eljárhasson a templomba. Szelídségével és jóságával férjét is meggyőzte, aki ennek köszönhetően megtért. Megtérése után rövid idővel azonban ellenfelei megölték. Rita férje is részese volt az Olaszországban dúló véres, családok közötti ellentétnek. Férje halála után rövidesen két fiát is elveszítette. Elfogadta gyermekei halálát, hiszen azért imádkozott, hogy fiait a vérbosszú halálos bűnétől őrizze meg az Úr. Imái így nyertek meghallgatást. Férje gyilkosának nyilvánosan megbocsájtott, ezáltal enyhült a viszálykodás.

Szerettei elvesztése után ifjúkori álmát szeretné megvalósítani, hogy belépjen egy szerzetesrendbe. Azonban özvegysége miatt többször elutasították. A zárdába egy csodás esemény által jut be. Szent János, Szent Ágoston és Szent Miklós juttatja be Ritát egy éjjel a zárda bezárt kapuján belülre. A csodás esemény után már befogadják a szerzetesnővérek. Haláláig itt él közöttük. Rita jámborságával, engedelmességével és alázatos türelmével tűnik ki rendtársai közül.

Szent Rita a stigmatizált szentek közé tartozik, homloksebe által. A homloksebet Krisztus töviskoronája ejtette, ezzel is magához kapcsolta Jézus a szent életű Ritát.

Halála után csodás módon romlatlanul maradt testét a casciai Szent Rita bazilikában őrzik.

Reménytelen, megoldhatatlan helyzetekben imádkozhatjuk a Szent Rita rózsafüzért. Ez a rózsafüzér egy Szent Rita érméből három nagy szemből és 3X7 kis szemből áll. A Szent Rita rózsafüzért így imádkozzuk: az érmére hiszekegy és dicsőség ima.

Nagy szemekre miatyánk, a kis szemekre üdvözlégy a következő titkokkal.

1. ...Jézus, aki Szent Rita közbenjárására bűneinket megbocsájtja
2. ...Jézus, aki Szent Rita közbenjárására testi, lelki rossztól megoltalmaz
3. ...Jézus, aki Szent Rita közbenjárására minden bajban megsegít

A rózsafűzért befejezhetjük egy szép Szent Rita imával.

A bánat és aggodalom súlya alatt hozzád fordulok Szent Rita, akit mindenki a lehetetlenséggel határos akadályok legyőzőjének nevez. Hozzád futok azzal a bizalommal, hogy segíteni fogsz bajomon. Szabadítsd meg szegény szívemet a gyötrelemtől, mert félelem szorongat minden oldalról! Szerezd meg zaklatott lelkem békéjét, hogy megszűnjék keserves könnyeim hullása!

Minthogy eredménytelen minden eszköz a vigasztalás megszerzésére, egészen reád bízom magamat, reád akit a jó Isten választott ki a legkétségesebb ügyek szószólójává. Lehetséges volna-e, hogy egyedül én ne találjak enyhülést és segítséget nálad, aki oly csodásan segítesz a hozzád fordulókön?

Tudom, hogy bűneim akadályozzák kívánságom elérését, de bánom azokat teljes szívemből, azért mert általuk Istent a legfőbb jószágot bántottam meg. Imádkozzál értem Szent Rita, hogy méltó gyónásban bocsánatot nyerjek bűneimért. Kérlek, jutalmazd meg hozzád való erős bizalmamat, én pedig hirdetni fogom mindenfelé a bűnbánó lélek iránti jószágot. Te aki a megfeszített Jézus jegyese vagy, imádkozzál értem most és mindörökké! Amen

Bodor Béláné

Az öröm tízparancsolata

1. Minden reggel hűségesen kérd Istentől az örömet.
2. Mosolyogj, és tanúsíts nyugalmat kellemetlen helyzetben is.
3. Szívből ismételd: "Isten, aki szeret engem, mindig jelen van."
4. Szüntelenül törekedj arra, hogy az embereknek csak a jó oldalát lásd.
5. Könyörtelenül úzd el magadtól a szomorúságot.
6. Kerüld a panaszkodást és a kritikát, mert ezeknél semmi sem nyomasztóbb.
7. Munkádat örömmel és vidáman végezd.
8. A látogatókat mindig szívesen, jóindulattal fogadd.
9. A szenvedőket vigasztald, magadról felejtkezzél el.
10. Ha mindenütt az örömet terjeszted, biztos lehetsz abban, hogy magad is rátalálsz.

Böjte Csaba

Édesanyák ünnepére

Néhány hónapja, karácsony előtt csodás eset történt egy amerikai városban egy édesanyával. Az asszony gyermeket várt, egészen pontosan gyermekeket, ikreket, amikor két hónappal a szülés várható ideje előtt hirtelen rosszul lett. A férje azonnal a kórházba szállította feleségét, de az orvosok hiába próbáltak segíteni neki, hamarosan beállt a halál. Perceken keresztül próbálták újraéleszteni, de sajnos nem jártak eredménnyel. Látván, hogy az édesanya életét már nem lehet megmenteni, az egyik orvos hirtelen úgy döntött, hogy legalább a gyermekek életét mentse meg. A műtétet percek alatt elvégezték, a két magzatot életben világra segítették. Az édesanya ekkor már közel 15 perce halott volt. Amikor azonban felsírtak a kicsinyek, hirtelen elkezdett dobogni az anyuka szíve, felnyitotta szemét, az orvosok és segédkezők legnagyobb csodálkozására gyermekeiket kereste. Mindenki megdöbbsent a csodán, mert ilyen még senki nem látott, hogy egy halott édesanyát újszülött gyermekei visszasírtak volna az életre. Az édesanya elvesztése az ember számára az élet egyik legfájdalmasabb eseménye. És hiába megy ki az ember a temetőbe édesanyja sírjához, hiába hullnak könnyei a sírra, a sírás már nem hozza vissza az életbe az elhunyt édesanyát. Pedig sokan talán azt szeretnék, ha csoda történne, olyan csoda, mint amilyen az imént említett újszülöttekkel történt, és visszasírhatnák édesanyjukat a földi életre. S mivel ilyen csoda nem történik, az ember számára marad a lelkiismeret furdalás, a bánkódás a mulasztásért, az elmulasztott szeretetért. A hatalmas koszorúkkal és a méregdrága síremlékekkel azonban nem lehet már pótolni azt a szeretetet, amelyet valaki elmulasztott gyakorolni szülei iránt még földi életükben. Az édesanyák ünnepe figyelmeztessen minket arra, hogy a legjobban az édesanyánk érdemli meg, hogy még életében kimutassuk iránta szeretetünket.

Forrás: Szent Kereszt plébánia

Juhász Gyula Consolatio

Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek,
Hiába szállnak árnyak, álmok, évek.
Ők itt maradnak bennünk csendesen még,
Hiszen hazánk nekünk a végtelenség.

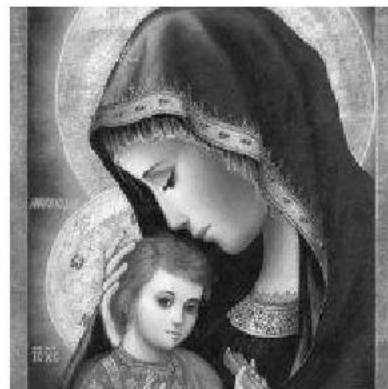
Emlékük, mint a lámpafény az estben,
Kitündököl és ragyog egyre szebben
És melegít, mint kandalló a téiben,
Derús szelíden és örök fehéren.

Szemünkben tükrözik tekintetük még
S a boldog órák drága, tiszta üdvét
Fölissza lelkünk, mint virág a napfényt
És élnek ők tovább, szűz gondolatként.

Loretói litánia története.

A hagyomány szerint csodával határos módon hét évszázaddal ezelőtt, 1294. december 10-én került Mária názáreti házacskája az Adria-parti olasz városba, Loreto. II. János Pál pápa a kegyhely 700. centenáriumának ünnepségére üzenetet küldött."

A loretoi szent ház, az első Szűz Máriának szentelt, nemzetközi jelentőségű szentély a kereszténység igazi, máriás lelkületű központja volt évszázadok hosszú során át. Sok pápa zarándokolt el erre a kegyhelyre, én magam két alkalommal imádkozhattam áldott falai között" -- ezekkel a szavakkal kezdte a pápa a loretoi kegyhely pápai delegátusához, Pascuale Macchi püspökhöz intézett levelét. Rámutatott arra, hogy a loretoi szentély centenáris ünnepségeire akkor kerül sor, amikor az egész kereszténység az Üdvözítő születésének harmadik évezredére készül. Mindebben nagy szerepe lesz a loretoi megemlékezéseknek, mivel az itt őrzött szent ház nem elvont igazságok őrzője, hanem a megtestesült Ige titkáé. Akárhányszor átlépjük e ház küszöbét, nem kis megrendültséggel olvassuk e szavakat: "Hic verbum caro factu est" (Az Ige itt lett testté).

A pápa ezután kiemelte a loretoi szentély három nagy üzenetét. Az első a kegyelem üzenete, Isten ingyenes ajándékáé. Erről az ajándékról szüntelenül elmélkednünk kell, törekednünk arra, hogy újból rátaláljunk, ha már elveszítettük volna, főként a bűnbánat szentségében, a gyónásban. A második üzenet a hité, amely nemcsak ésszerű belátása a kinyilatkoztatott igazságnak, hanem engedelmesség is, Isten elfogadása életünkben, nagylelkű és tökéletes "igen" terveire, amint Máriáé volt az Angyali Üdvözlés pillanatában. És végül a harmadik üzenet az üdvösség üzenete, amelyet Isten szegénységben és elfelejtettségben emberré lett Fia hozott el valamennyiünknek.

A loretoi litánia a mai formájában a XVI. Században tűnik fel először, de már a XII. századból is ismerünk hasonló, közös végzésre készült imádságot. Az általunk ismert loretoi litánia a Loreto városának bazilikájában lévő Szent Házból származik, ahol – adataink szerint – 1575-től, mások szerint már 1400-tól minden szombaton elénekelték a Boldogságos Szüzet köszöntve. Amikor Canisius Szent Péter 1558-ban Loretoiban járt és meghallotta ennek éneklését, átvette imakönyvébe, és terjesztette. VIII. Orbán pápa 1691-ben kiadott dekrétumában megtiltotta a különböző templomokban készült Mária-litániákat, és egyetemes használatra a loretoi litániát rendelte el. XIII. Leó pápa ezt 1886-ban megújította. A pápák azóta is mindig hangsúlyozták a litánia közös és egyéni imádkozásának jelentőségét, így XII. Piusz, VI. Pál, II. János Pál pápák.

Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció Népi ájtatosságokról szóló dokumentuma jelentős ájtatosságnak tünteti fel a Szűzanya köszöntésének ezen tiszteletre méltó módját.

Forrás: Szent Kereszt plébánia.

**Üdvözítőnknek anyja, Szentséges Szűz Mária
Bűnösök oltalma, Szomorúak vigasztalója, Keresztények segítsége, Magyarország oltalmazója,
könyörögj érettünk!**

Jézus mennybemenetele a modern világképben.

Nekünk a ma emberének szól a miskolci Mindszenti Plébánia elmélkedése, amit mindnyájunknak javasunk olvasásra. Jézus mennybemenetelét ünnepeljük. Csodálatos esemény, méltó arra, hogy életünk középpontjában legyen. De ahhoz, hogy ezt gyümölcsözően felfogjuk, magunkévá kell tennünk, és összeegyeztetni modern felfogásunkkal. Nézzük meg, mit jelent Jézus Krisztus mennybemenetele a modern ember világképében

Össze kell igazítanunk mai világképünket a kinyilatkoztatással. Mert ha nem tudjuk összeegyeztetni, vagy naivak leszünk, és téveszmék alapján képzeljük el Jézus mennybemenetelét, vagy azt mondjuk, hogy a Szentírás túlhaladott írás, nem hihető.

Nézzük meg tehát először, mit gondol a hétköznapok embere, a Szentírás szövege alapján.

Hogy Krisztus felment a mennybe. Felment az űrbe. Mai ismereteink alapján azonban nem mehetett az űrbe. Mert a menny nem az űrben van. Az űrben hideg van. Minél feljebb megy az ember, minél távolabb van a földtől, annál hidegebb van, és annál kevesebb az oxigén, ami nélkül az ember nem élhet. A távolsági repülőgépek általában 11.000 m magasságban repülnek, és a repülőgép kapitánya az utasok tájékoztatására közli, hogy kint mínusz negyven fok hideg van és százhusz kilométeres ellenszél fúj. Fent kevés az oxigén. A Mount Everest 8.800 méter magas megmászására a hegymászók általában oxigénpalackot visznek magukkal.

Tytov, aki második emberként járt az űrben, mikor leszállás után kiszállt az űrhajóból, azt mondta: „Fent jártam az égben, 560 km magasan és nem láttam az Istent.” Nyilatkozatával azt akarta mondani, hogy nincs Isten, mert ő az égben volt és nem látta. Kár volt neki magát az űrutazással gyötörni, egy elsőáldozócska idelent is megmondta volna neki, hogy nem fogja látni Istent. A szovjet istenellenes propaganda mindent felhasznált az istenellenes propaganda érdekében, ilyen naiv eszközökkel akarta rombolni az istenhitet.

A Szentírás soha nem mondja, hogy Isten az űrben van. Azt imádkozzuk, hogy Miatyánk, aki a mennyekben vagy – és azt valljuk, hogy Isten mindenütt jelen van. Akkor hol van? A felelet az, hogy a mennyország nem hely, hanem állapot. Az ember számára az az állapot, amikor lehull a szemünkről a fátyol, és úgy látjuk Istent, amint van, és Istenben látjuk a világot. Ez földön túli állapot, nem természetes állapot, ez az Istennel egyesült ember állapota.

A Szentírásban Isten nem természettudósokat akar képezni és nevelni, hanem Isten gyermekeit, a szentségre és igazságra nevelni. Ezt Szent Ágoston mondja, az Egyház egyik legnagyobb tudósa a negyedik században, amikor a természettudósoknak fogalma sem volt a világúrról. De a Szentlélek, akinek ihletésében a Szentírás született, úgy fejezte ki magát, hogy nem kell semmit visszavonni.

Így van ez Jézus mennybemenetelével is. A Szentírás azt mondja, hogy az apostolok néztek a mennybe távozó Jézus után addig, „amíg egy felhő takarta el Jézust az apostolok elől.” A felhő a modern ember számára vízpára, magasan úszó köd. De a választott nép fiai számára az Istent jelképezte. Az isteni jelenést mindig felhő jelzi. Amikor Isten a Sinai hegyén szólt a néphez, felhő takarta el a hegyet és a népet. Köd volt? Semmiképpen. A Sinai hegyen évi két milliméter csapadék van. Egy nagyobb harmat nálunk több víz, mint ott az évi eső. Amikor Jézus megkeresztelkedett, felhő ereszkedett le az égből, és az Atyaisten szózata hallatszott: Ez az én szeretett fiam. Amikor Jézus a Tábor hegyén színében elváltozott, felhő borította be őt, Mózeset és Illést, valamint a apostolokat.

És amikor Jézus a mennybe ment, felhő ereszkedett le az égből, amely elnyelte Jézust, és visszaszállt az égbe, míg el nem tűnt.

Az Egyház pedig azt tanította már a 16. században kiadott katekizmusban is, hogy mikor Jézus a mennybe ment, embersége szerint is isteni hatalmat és dicsőséget kapott. Ezt jelenti a mennybemenetel.

Jézus ül az Atya jobbán. Istennek nincs jobb oldala, vagy bal oldala, Isten mindenütt jelen van. A kifejezés az akkor uralkodók szokására utal: jobbjukon az űlt, akinek részt adtak a kormányzásból. A világ kormányzásában Jézus emberségének is szerepe van.

Ennek a magyarázatnak a fényében lássuk Jézus mennybemenetelét, megdicsőülését. És lélekben kövessük őt. Szállást készíteni ment nekünk.

Az ő mennybemenetele a mi megdicsőülésünk is. Benne az emberi nem kapott felmagasztalást. Így ünnepeljük Jézus mennybemenetelét. Lejegyezte:

Oreskó Imre

Tekints visszafelé és mondj köszönetet az Istennek! Nézz előre és bízzál Istenben! Nézz magadba és találd meg az Istent! Isten bezár ajtókat, amiket ember nem tud kinyitni és kinyit ajtókat, amiket ember nem tud bezárni!

Teréz anya

Május a Szűz Anya hónapja

Május hónap a római katolikus Egyházban a Szűz Mária hónapja. Ennek eredete a XIII. századra vezethetőek vissza. Május hónap természeti szépsége - a rügyező fák, a fakadó virágok csodálata indította a Szűzanya tisztelőit imádságra. "A Boldogságos Szűz Isten legcsodálatosabb teremtménye, és legszebb az asszonyok között, méltó arra, hogy tisztelet övezze, és szeretettel forduljanak felé."

Néri Szent Fülöp (XVI. század) örömmel buzdította a fiatalokat, hogy a májusi virágokból koszorút fonva fejezzék ki szeretetüket a Szűzanya felé, és énekekkel köszöntsék Jézus Édesanyját, és mindannyiunk Égi Édesanyját.

Május napjaiban katolikus templomainkban felhangzik a rózsafűzér imádság és lorettoi litánia Szűz Máriát megszólító és dicsőítő szép szavai – Égi Édesanyánkhöz imádkozunk, hogy anyai szeretetével vezessen minket Szent Fiához, Krisztushoz.

Boldog vagy Mária, mert hitted, hogy beteljesedik benned mindaz, amit az Úr mondott neked. (Magnificát-antifóna)

Anyai szeretetével gondoskodik Fiának testvéreiről, akik még zarándokúton vannak, sok veszedelemben és bajban, amíg el nem érkeznek a boldog hazába. Ezért nevezik a Boldogságos Szüzet az Egyházban Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak, Közvetítőnek. (Lumen gen.)

Mária tehát, aki Krisztus anyja, egyben a mi bölcsességünk anyja, megigazolásunk anyja, megszentelődésünk anyja, megváltásunk anyja is. (Szent Elréd apát)

Tengernek csillaga, Isten édesanyja / Üdvöz légy, mindig szűz, menny boldog kapuja! (Himnusz)

Add meg, kérünk, mindenható Istenünk, hogy mi, a te híveid, akik a Boldogságos Szűz Mária oltalmában örvendezve bizunk, anyai közbenjárására minden rossztól megszabaduljunk itt a földön, és az örök élet örömére eljussunk a mennybe. Amen. Forrás: Katolikus rádió

Pünkösd története gyerekeknek

A pünkösd történetben sok érdekes momentum van, ami megragadhatja a gyerekeket. Ilyen például a szélzúgás vagy a lángnyelvek. Fontos azonban, hogy ne csak ez maradjon meg nekik, hanem valamennyit át tudjunk adni az ünnep lényegéből is.

A kreatív hittan blog szerzője remekül megfogalmazta Pünkösd történetét, Jézus felől közelítve meg az eseményeket. Ezzel a történettel bátran odaállhatunk a gyermekek elé, megértik majd és szeretni fogják.

"Jézus elküldte a tanítványait, hogy mindenkinek mondják el a földön a jó hírt. De nem csak egyszerűen elküldte őket, hogy:

– Menjetek, és boldoguljatok úgy, ahogyan csak tudtok! Ha sikerül, akkor ügyesek voltatok.

Jézus a tanítványoknak megígérte, hogy a küldetésükhöz megadja a megfelelő segítséget. És Ő meg is tartotta az ígérését.

Amikor a tanítványok megértették, hogy Jézus már nem sokáig lesz velük a földön, akkor nagyon elszomorodtak. Nem is tudták, hogy mihez kezdjenek! Visszamentek halászni, és nem kezdték hirdetni az evangéliumot.

Úgy érezték, hogy hiányzik nekik a támogatás, a biztatás, a bátorítás. Jézus nélkül nem megy. Igaz, hogy Jézus többször is megígérte, hogy a gyermekei nem maradnak segítség nélkül. De mégis egyedül érezték magukat. Hiszen Jézus már nincs velük.

Jézus megtartotta, amit megígért. Miután az Atyához felment a mennybe maga helyett küldött valakit. Küldött valakit, aki: segíti, vigasztalja, bátorítja a tanítványait, aki tanácsokat és ötleteket ad nekik.

Akit elküldött, az nem más, mint a Szentlélek, akiről azt ígérte Jézus, hogy: láthatatlanul mindig mindenhol velük lesz. Így a tanítványok nem érezték már magukat árván Jézus nélkül sem.

Honnan tudták, hogy velük van a Szentlélek?

Egy különleges napon mindannyian megtapasztalták. Mindannyian átélték, amikor megérkezett hozzájuk a Szentlélek. Ez Jeruzsálemben történt, egy házban. Amikor szerte Jeruzsálemben rengeteg ember volt. Hiszen egy nagy ünnep volt. Amikor megérkezett a Szentlélek, akkor a tanítványok azt érezték, hogy erővel töltődnek fel. Mindannyian, kivétel nélkül mindnyájan felbátorodtak.

Mire bátorodtak föl? Hogy beszéljenek mindenkinek Jézusról! Hadd tudja meg mindenki, hogy Jézus él! Nem is tudtak már abban a házban bent maradni.

Tudták, hogy ki kell menni az utcákra. Menni kell a sok-sok emberhez, akik ott ünnepelnek! És ők semmit sem tudnak Jézusról. Beszélni kell nekik Jézusról. Vajon féltek attól, hogy kinevetik őket? Nem, mert a Szentlélek bátorságot adott nekik. Az összes tanítvány azonnal tanítani kezdett Jézusról.

Aztán Péter kezdett beszélni Jézusról. Beszélt arról, hogy hogyan élt Jézus. Beszélt arról, hogy hogyan halt meg, és hogy feltámadt. És nagyon nagy csoda történt. Mert a sok ember, aki nem is tudott beszélni Péter nyelvén, mind megértette, amit Jézusról tanított. És az még nagyobb csoda volt, hogy el is hitték sokan. Igaz volt Jézusnak, a Szentlélek valóban nagyon segít.

És pünkösdötől kezdve a tanítványok tudták, hogy a Szentlélek van velük Jézus helyett, és segíti, vezeti, bátorítja őket. És ettől kezdve mindig a Szentlélek segítette őket. Nem voltak már egyedül akkor sem, ha egy ember sem volt mellettük."

Lejegyezte: Oreskóné Tünde

Tanúság

"- Anya, látnod kellene az új gyereket az osztályban - mondta Tomi, miközben a frissen sült csokis süteményért nyúlt.

- Miért, mi van vele? - kérdezte édesanyja.

- Olyan furcsa. Senki sem szereti - felelte a fiú.

- És miért nem? - ráncolta az anya a szemöldökét.

- Hát azért, mert annyira furcsa az öltözködése - idézte maga elé Tomi nevetve. - Olyan ruhákat hord, amik húsz éve kimentek a divatból.

Talán nincs pénzünk - vélekedett az édesanyja. Tomi vállat vont és így válaszolt:

- Nem csak a ruhája furcsa. Az orra is olyan tökéletlen - És a haja olyan, mint - Eközben a fiú beleharapott a következő süteménybe, és figyelte édesanyját, aki kezdte szétválogatni az elkészült édességeket. Egyenként szemügyre vette, majd tányérokra osztotta szét.

- Mit csinálsz? - kérdezte a gyerek. Édesanyja fogta a legjobban megrakott tányért, és a szemetesvödör felé indult.

- Vannak sütemények, amelyek nem olyan jól sikerültek. Ez a selejt. Csak kidobom - válaszolt.

- Ki ne dobd! - háborodott fel Tomi, mint aki alig hisz a fülének.

- De hát nem tökéletesek, kislíam. Nézd, ezek nem szépen sülték meg, ezeknek meg nem teljesen kerek a formájuk - magyarázta édesanyja.

- Attól még jók! - fejezte ki határozott ellenvetését Tomi.

- El kell fogadni, hogy mások, mint a többi - mondta habozva, majd halkán hozzátette:

- Mint az új gyerek, igaz? - Az édesanyja egyetértően bólintott:

- Mint az új gyerek. Mint minden gyerek, minden férfi és nő. Isten mindegyiket különbözőnek teremtette, és mindannyiukat szereti. Azt akarja, hogy az Ő szeretetét sugározzuk feléjük mi is. Azután a "selejtes" tányért fia felé nyújtotta.

- Nincs selejt - mondta Tomi, és vett egy sütit."

Lejegyezte: S Nagy Judit

Keresztény humor

Pannika megkérdi az anyjától: – Anyuka! Igaz, hogy a jó Isten mindent tud? – Persze, hogy igaz, drágám. – Azt is tudja, hogy én most lekváros kenyeret eszek? – Igen, kislányom. – És azt is tudja, hogy nagyon kevés rajta a lekvár?

Melyik a kedvenc bevásárló helye egy angyalnak? – Az ég-bolt!

A légikisasszony konyakot kínál a repülőgépen utazó papnak. – Milyen magasan repülünk? – kérdi a lelkipásztor. – Nyolcezer méteren. – Akkor lemondok az italról. Túl közel van a Főnök.

Egyházközségi hírek.

Ruskó Norbi atya, mostantól a Jegyes Hétvégéken is szolgál, mint team pap. Isten áldását kérjük a szolgálatára és életére!

Keresztelés (Kerekegyháza)

Kaldenekker Zoé (Kaldenekker Szabolcs- Cseri Adrienn), Mintál Andor (Mintál András-Márkus Gizella), Dutka Gábor (Dutka Gábor- Nagy Melánia), Fekete Ádám (Fekete Krisztián Tamás- Varga Zsófia Anna), Fekete Regina (Fekete Krisztián Tamás- Varga Zsófia Anna), Bór Dávid (Bór Mihály Dávid-Varga Dóra), Czibor Kolos (Czibor András- Farkas Emese), Papp Barbara (Papp Ferenc- Virágh Emese), Sóos Zara Lotti (Sóos Antal- Kiss Mária), Varga Nóra (Varga József- Bende Bernadett).

Keresztelés (Kunadacs)

Baranya Vanda (Baranya Péter- Várkonyi Erika), Baranya Viktoria (Baranya Péter- Várkonyi Erika), Baranya Viktor (Baranya Péter- Várkonyi Erika), Kőröcsi Kristóf (Kőröcsi Nándor- Bocze Krisztina).

Elhalálozás (Kerekegyháza)

Varga Lajosné (Mozsárik Ilona), Pusztai Szabolcs, Gyóni Mihályné (Szalai Rozália Erzsébet), Ribár Péter Pálné (Král Mária Ilona), Pothorszki Balázs, Lajos Ferencné (Csecsetka Krisztina), Szurok József Mihály, Pál Ferencné (Reibl Mária).

Szentségekkel ellátva: Dr. Bertényi Kamillóné (Kozák Gabriella Jolán), Kósa Antal,

(Kunadacs)

Gattyán Józsefné (Tóth Sára), Nagy Pálné (Nagy Mária), Boros Sándorné (Veszelszki Amália Rozáli), Leázs Mihály, Bognár István, Nagy Mihályné (Koresánszki Etelka), Gyurkovics Miklós (Zsikla Zsuzsanna), Jáger Józsefné (Maár Rozália), Czucsi László,

Szentségekkel ellátva: Dunai László, Dunai Lászlóné.

Felelős kiadó: Ruskó Norbert atya, email: ruskonorbert@gmail.com, Plébánia:Kerekegyháza, Fő út 47, Tel: 06-76-371084. **Cikkírók:** Ruskó Norbert atya, Stefszki Ferenc atya, Csertőné Klári, Csujá Gery, Csujáné Kocsis Julianna, Bodor Béláné, Mongyi Kornélia, Oreskó Imre és Tünde, S Nagy Judit, Szegedi Borbála, **Szerkesztési tördelési munkák:** Bertók Szabolcs, Oreskó Imre. Fotók: Tózsér Márk, Diglicsné Kerekes Rita, **Nyomdai kivitelezés:** Andrassy Írószer

2021. ápr. 25-én, Húsvét 4. Vasárnap - Hivatások vasárnapja

Pünkösti elsőáldozó jelöltek. (4/a, a karantén miatt...)

Jézus úgy ad nekünk táplálékot az Oltárszentségben, hogy abban nem más, hanem önmaga van benne. Önmagát áldozza nekünk. Szeretettel gratulálunk az elszáldozóinknak és az Őket felkészítő atyáknak és hitoktatóknak. Isten áldása és szeretete kísérje életüket. (Fotó: Tózsér Márk)